

SZ. KÁRPÁTHY KATA

Trivoga

Versek

Kárpátaljai Magyar Könyvek 320.

Sorozatszerkesztő és felelős kiadó:
Dupka György

Megjelenését támogatta
a Nemzeti Kulturális Alap

Nemzeti
Kulturális
Alap

© Sz. Kárpáthy Kata, 2026
© Intermix Kiadó, 2026

Szerkesztő: **dr. Zékány Krisztina**
Tördelés és borítóterv: **Dupka Zsolt**

A könyv elektronikus változata:
www.kmmi.org.ua (Adatbázis/Könyvek)

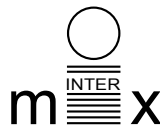
Készült a RIK-U Kft-ben

ISBN 978-615-5757-53-2
ISSN 1022-0283

Sz. Kárpáthy Kata

Trivoga

Versek

Intermix Kiadó,
Ungvár–Budapest, 2026

Légiriadók, ünnepek, gyászok

háborúkról

ükapáink tizenhétben láb és lélek nélkül jöttek
szemeik fehéren villogtak szíjaik vörösre vertek
dédapáink negyvenötben karok nélkül jöttek
mellükön kitüntetéssel fejükben bosszúval
miközben otthon éppen felnövő fiaikat
és megőszült apjukat vitték málenyikij robotra
nagyapáink Afgánba vagy Csernobilba
őrültek bele azóta is isznak azóta sem sírnak
a kilencvenes években apáink élő adásban nézték
a délszláv háborút már ha volt áram
régente mosóport árultak a piacon vagy
lisztet darát cukrot fizetesként ki mit kapott
a mi háborúnk is eljött bátyáinkat a neten keressük
hosszú fogolylistákon és imádkozunk értük
néha előkerülnek barátok egy-két évvel később
darabokban vagy anélkül dísztemetést kapnak
a lezárt koporsókban ugyanúgy fekszenek
mint mi nyugtalanul mint ők békétlenül

febris maligna

azt mondtam, hogy Jugoszlávia nincs,
és azt is, hogy volt délszláv háború,
meg afgán, és most meg itt vannak
az oroszok Ukrajnában már tíz éve,
és ők csak néztek rám, hogy miről,
mégis miről beszélek, honnan jöttem,
de azért megkínáltak vodkával,

a pasi kiköpött Viktor Coj volt,
megesküdtem volna, hogy ő az,
ha nem a Vérke partján
egy brutálszürke és lelakott
panellakás nappalijában ülünk
kétezerhuszonnégyben, az ötödiken,
ami mindig hideg télen
és mindig forró nyáron,

a konyhát és a nappalit
egy gyöngyös ajtófüggöny
választotta el, ami folyton zizegett,
a srác cigit nyújtott felém,
a barátnője bejött a konyhából,
és azt mondta nekem:
furcsa vagy, és furcsákat mondasz,
mert itt nem volt, és nem is lesz
háború, mi csak a sulis
törikönyvben olvastunk ilyenről,
amikor Hitler meg Sztálin,
szóval biztos jól vagy, kérdezte,

akkor jöttem rá, hogy ez megint egy álom,
és arra is, hogy bármi történhet itt, lehet
háború vagy annak hiánya, leragadtunk
a nyolcvanas években, a falisorozatbútorral,
az ajtófüggönnyel, a reménytelenséggel,
a szétrakós asztallal, a kevés fizetéssel,
a balkonnal, a régi festékkal a falon,
semmi sem változtatna itt semmin,
vagyunk a huszadik század maradványai,
azok is maradunk.

vizesre izzadtam a lepedőt hajnalban,
március volt, esős és unalmas szerda,
a háború hétszázistentudjahanyadik napja,
eszembe jutott, hogy rosszul mondtam,
az afgán volt '79 és '89 között.

riadó

az embergyűlölet hangját
légvédelmi szirénák hozzák
drón- és rakétaesővel
elsőfokú viharjelzést hirdettek
jégeső és rohamdandár
vonul végig a vidéken
itt elverte a termést
ott véresek a házak
és a károkat nem téríti
meg semelyik hatalom

légvédelmi sziréna üvölti az
öldöklő angyal evangéliumát
az északi és déli légáramlat
összechap a fejünk felett
hit nélkül imádkozunk
a fóliaházainkért
a gyógyszergyárért
a gyerekek nélküli óvodáért és
az öregekkel teli templomért
megöltük az egy igaz Istent
aki büntetésül nem támadt fel

apokalipszis

MiG-ek hátán hozzák
az utolsó ítéletet
ébredező tinik sikolyával
egy perc alatt érkezett
utolsó ítélet rájuk
anyák remegnek a
romok mellett
egy élet megfeszített
munkáját vitte le
tegnap egy kindzsál
mégse érdekel senkit
még a tulajt se
mondjuk őt azért nem
mert meghalt
ház lesz majd új
már ha lesz aki lakja
egy fiatalasszony
tegnapelőtt temette
el harmincéves férjét
holnap kíséri utána
a négyéves fiát

S.O.S.-ünkre süket a világ
majd nyilatkoznak
a mindig nyilatkozók
hosszasan sajnálják
majd mennek tovább
mindennapi világvégénk
ma sem érinti őket

hangulat

karácsonyhoz közel ünnepi hangulat dukál
diótörős dísz fények meg a bevásárlás
a mamák a buszon a tökéletes zserbó
receptjén vitatkoztak szinte kiabálva
aztán arról a fiúról kezdtek beszélni
aki tegnap leugrott a tizedik emeletről
a konzervatóriumban tanított egy éve
egyedül élt sosem ivott a fejére esett
éjszaka történt senki sem hallotta
nem ugattak a kutyák nem szólt a
riasztó vére az aszfaltra fagyott
meg az agyveleje is állítólag
az asszonyok csóválták a fejüket
kár érte csendes szomszéd volt
már amikor nem gyakorolt öt
hat vagy nyolc órán át naponta
a szomszédok szerint odahaza
paganinire hegedülte a belső combját
hámozó késsel egyszer összevérezte
a balkont azt hazudta csak elesett
napok óta nagy csend volt körülötte
azt hitték koncertezni ment kár érte
jaj nagyon kár érte mondták a mamák
pedig a városnapon is milyen szépen
zongorázta chopint meg claydermant
tanakodtak idén ki fog akkor zenélni a
karácsonyi jótékonysági vásárban
a zeneiskolások mindig elrontják
ez a fiú legalább ennyit élhetett volna
most oda a vásári hangulat

kár érte milyen kár mondták a mamák
miközben leszálltak a végállomás
előtt egy megállóval hogy el ne felejtsék
megvenni a zserbóhoz a hozzávalókat

Karácsonykor

A mi karácsonyunkon
a hiány főzi meg a levest,
a keserűség tölti a bejglit,
fát nem állítunk, minek?
kint vannak a gyerekek,
itthon a nagyszüleik.

A mi karácsonyunkon
a harang mellett
légvédelmi sziréna szól,
a lelkész nem a három királyról
vagy a szent családról prédikál,
az apokalipszis négy lovasa
a téma szeretet és béke helyett,
de azt is mondja,
ez még nem a végítélet.

A mi karácsonyunkon
videóhívásban van együtt a család,
senki se tudja enni a vacsorát,
anyád itt sír, a testvéred odaát
Budapesten, Brnóban vagy Berlinben,
aztán megszakad a kapcsolat,
harmadjára is, áramszünet van.

A mi karácsonyunkon
elmarad a betlehem,
a fiúk a munkásszállón
vagy a fronton éneklik,
ha egyáltalán éneklik
a Mennyből az angyalt.

A mi karácsonyunkon
sajnál minket a mennyország.
Mi meg úgy várjuk a békét,
mint az első keresztények
Krisztus második eljövetelét.

Vienna calling

a Stephansplatzon puncsoztunk éjfélkor
az An der schönen blauen Donauval
auf Wiedersehent mondtunk az évnék
néztem magamat és a tömeget
anyámék jutottak eszembe
akik otthon vannak
nem koccintanak
és ott nincs tűzijáték
meg hogy kijeви idő szerint
már tizenegykor újévet kongott
az ortodox templom harangja
a nyugtalanító csendben
az országot és azokat siratja
akik már soha nem hallják

közben a légből fotóztak minket
félni kezdtem a tér közepén
ha most netán becsap egy drón
elég távol vagyok
nyugtattam magam
száz kilométerekre a szirénáktól
arra gondoltam nem is olyan
ördögtől való elköltözni
ezen gondolkoztam miközben
összenyomott és megtartott a
téren ünneplő többezer ember
lassan indultunk el
aztán jöttem rá úgy negyed egykor
kihagytam a Falco emlékkoncertet
siettünk a Maria-Theresien-Platzra

fejemben szólt
már Bécset rég elhagyva
hello o-ho-o o-ho-o Vienna
calling calling calling

hírek ma

*Herszon, Krivij Rih és Odessza
megyéket érte támadás
olyan természetességgel írom
mintha csak annyi lenne
A hétvégén napsütéses időjárás lesz,
csapadék nem várható
küldöm a korrektornak
nézze át nincs-e benne
helyesírási vagy egyéb hiba
nem néztem-e be egy nevet
esetleg nem érthető-e félre
benne egyetlen betű sem
ma már minden gyanús
ha nem elég hangos*

ha nem teszek ki zászlót
nem vagyok elég jó állampolgár
ha nem teszek ki kokárdát
nem vagyok elég jó kisebbségi
pedig én aztán igazán
nem akarok senkit se megsérteni
mostanában már eljutottam oda
hogy magamat sem

március tizenöt van esik
nincs rajtam kokárda
nem akarok halott katonákról
híreket írni sem temetésekről
újra tízéves akarok lenni
önfeledten énekelni a *Kossuth-nótát*

az iskolai ünnepségen a díszteremben
szavalni a *Talpra magyart*
fodros blúzban fehér harisnyában
fekete szoknyában lakkcipőben
de elmúltam huszonöt hétvégén
főzeléket csinálok önszántamból
a munka mellett hivatásos
szorongó felnőtt lettem

Katonahalálokra

Amikor ma láttam a hírfolyamban,
hogy meghalt egy katona,
és még egy,
és még egy,
és még egy,
összeszorult a torkom.
Fiatal, középkorú vagy idős,
múlt időben írunk róluk.
Aki meghalt, az
nem csak katona, hanem
ember volt,
és apa,
és barát,
és gyermek,
és szomszéd,
és szerelő,
és sportoló,
és fejlesztő,
és versíró,
és nyomdász,
és boltos,
és fodrász,
és orvos,
és napszámos,
és kútásó,
és lemezlovas,
és tanító...
Amikor te olvasod ezt a verset,
épp meghal egy katona,
és még egy,

és még egy,
és még egy,
vajon reagálsz-e erre,
mondjuk egy szomorú emojival,
vagy simán csak hidegen hagy?
Pedig ő is érzett, mert
ember volt,
és ideges,
és szorongó,
és szerelmes,
és aggódó,
és kényelmes,
és könnyed,
és kellemes,
és csüggedt...
Amikor írom ezt a verset,
már meghalt egy katona,
és még egy,
és még egy,
és még egy,
és összeszorul a torkom,
és ökölbe szorul a kezem,
és én is ember vagyok,
és mégis tehetetlen.

Nekrológok helyett

1.

Tegnap újabb katonáról írtam,
fiatal, sportoló és helyes,
ha a Spoty-listánk egyezne,
10/10-es lett volna.
Retweeteltem volna minden tweetjét,
Superlike-oltam volna a Tinderen,
32 éves, és csak 40 km-re,
de nem a súlyok alatt fekszik a gym-ben,
hanem tegnap óta a sírkertben.

2.

És majd mit mondanak
a három fiúnak és a kislánynak,
az apjukat miért viszik koporsóban?
Mit fog fel belőle az,
aki nem ismeri a hiányt?
Pedig inkább etették volna a kórházban,
ezerszer teljesítették volna minden kívánságát.
Ott áll a feleség és a nagymama,
ma még mindenki őket vigasztalja,
holnap meg levágják a villanyt,
mert nincs, aki fizesse a számlát.

3.

Újabb áldozat, hősi hulla,
elhelyezték az örök nyugalomra,
és úgy írom ezeket a sorokat,
mint a jó reggelt, jó napokat,
ezzel már nem hozom vissza,
ezzel már nem hozzák vissza,

ezzel már nem hozzuk vissza,
de emlékeznünk kell rá.

4.
Születésnapja a halálnapja,
gyülekezünk, énekelnek,
vannak virágok,
torta helyett koszorúk,
ez nem lett boldog 42-ik.

5.
Volt egy srác, velem egyidős,
kedves kölyökarcával nézett vissza a
Facebook-profilképéről,
katonaruhában.
Díszkíséretben hozták haza,
útján virágok, gyertyák és
térdepelve síró asszonyok.
Másnap már megásták a 2x2-est,
és lefotózta mindezt a sajtó.

6.
Harmincas kedves apukaarc
büszkén néz vissza fotóról,
amin fogja a fegyvert,
ott még nem tudta,
hogyan fekete keret lesz a képen.

7.
Halottaink szaporodnak.
A béke álma Kodak-
filmtekercsekről néz vissza ránk,
back to 2009.

Mizamir gyermekei

ezerkilencszáznolcvanhatban
szüleink Mizamir túszaiként nem álmodtak
csak ültettek kapáltak kaszáltak
a Pripjaty folyó jobb és bal partján
komszomol-nyakkendőben integettek
a húsz évvel később meg nem született
magzatjaiknak akik már tudták nagyon

jól tudták nincs értelme megszületni
akna- vagy golyószedőnek
bevizelni a lövészárokban
odahaza álmukban rettegni

integess apu nem ismeresz meg
szedj fogamzásgátlót anyu kérlek
nem kíváncszok erre a világra
az aranyozott díszkoporsónál és
a fájdalomnál olcsóbb a tablettá

legyek Mizamir meg nem született
méhedbe fulladt áldozata
rohadni egy pottyantós wc-ben
jobb mint egy tank alatt kilapítva

Ima a rakéták urához

Fohászkodom hozzád, rakéták ura,
ne oda küldd a halált, ahova
nem várják. Én céltáblaként állok
az ég felé, ha kell, tessék, itt vagyok,
nézd, levettem a melltartómat,
erre van a szívem, ide, ide lődd,
nagyobb baj már nem érhet, mint
a kilátástalanság, amiben élek,
a terveim, amik összetörtek,
a klisék, amik kitöltenek,
a középszer, ami betölt,
szárnyas rakéta vigye el
a halálom hírét, szóval,
küldd csak rám az égi átkot.
Hallgasd meg imámat, rakéták ura,
nagyobb kárt már nem tudsz
tenni bennem, mint ami van.

pink trivoga

a pink trivoga igazi női probléma
baljósabb mint a ház feletti
légvédelmi sziréna hangja
előjele a bejárati ajtó csapódása
a kicsi puffanás egy pofont jelent
ha nagyot dörren lenn a fémajtó
akkor tuti átjön a szomszéd
hogyan fogjuk be a pofánkat
veszekedjünk csendben
mint minden normális házas
ha már a panel előtt ordítja
fel nekem hogy *te rohadt kurva*
akkor este a sebészeten fogom
magyarázni az elesésemet
vagy hogy hogyan könyököltem
bele a törött üvegszilánkokba
ha halkán jön akkor nincs gond
összehányja a konyhapultot
legfeljebb a szék törik
és nem a repedt bordám
na ilyen a pink trivoga
rosszabb mint az igazi
amikor a ház felett visít
imádkozni szoktam
találja el a lakásunkat

legalább két rakéta
számomra nincs óvóhely
engem nem evakuáltak
legyen ma az utolsó napom
a szoba-konyhás pokolban

egyre többször álmodom a békéről

mostanában jobban alszom
egyre tovább és nyugodtabban
egyre többször álmodom arról hogy
a kockaházak a faluban ismét megtelnek
a szovjet bútorokat szaladgáló kölykök
fogdossák össze és kiabál az anyjuk
hogy megint maszatos az üveg
délután saslikot sütünk a kiskertben
vagy kimegyünk a közeli tóhoz bográcsolni
technot kapcsolunk recsegős hangfalon
este a sokadik sör hajtja a fiúkat a vízbe
a sofőr nem iszik (aki általában én vagyok)
meg a gyerekek sem akiket betakargatok
míg a nagyok részegséget játszanak
ők a hátsó ülésen alszanak békésen
hát ilyeneket álmodom mostanában
olyankor mindig nyár van és meleg
nincs február sem zászlós katonatemetések
és nem hozzuk szóba a háborút mert
nem szabad elrontani a szépet a valósággal
legalább a következő légiriadóig

forróság

frissen kaszált fű illatú a vihar előtti szél
a hőségben csak a fegyverek nem olvadnak
valahol most is halált visít a légvédelmi sziréna
és anyák ringatják gyermekeiket a pincékben

nálunk a tikkasztó levegő napról napra fogy
mint az emberek az utcákon és a házakban
sokasodnak az eladó feliratok és a gaz
mindenhowy forró a talaj a lábunk alatt

még két hét még három hét még egy hónap
mondogatom magamnak pedig évek telnek el
egyszer elindulok egy mérsékelt éghajlat felé

ahol nem kell félnem hogy mire ébredek fel
ahol a levegőben nincs naponta halálsszag
ahol ha nem is kellek de békében hagynak

Határátlépés és nosztalgia

turista a Tartarosból

van valami kimondatlan szomorúság
a huszonnégyes villamos bemondójának
hangjában amikor azt mondja végállomás
mintha gyászolná a leszálló utasokat
köztük engem a turistát Tartarosból
mintha soha többé nem terhelném
sárga testét a Keletiig ahonnan
hazamegyek

mintha érezné tíz perc
múlva egy haldokló ország felé
vonatozok Kelet felé aztán busszal
teszem meg Nyíregytől Surányig
a halotti út utolsó kilométereit
és jön a kék és zöld ruhás mogorva
cerberusok őrizte kettős átjáró

várákok majd felszállok Asztély szélén
a kopottsárga bőrlétes marsutkára
Búcsúba érve köszönök a városnak
a hazának nehezen hívható otthonnak
szia destrukció rombolj tovább nyugodtan
otthonom gyönyörű haldokló menyasszony
függőségem mégis hozzá kerget – haza

peron

oldalról vakít a nap és vág a szél
toporzékol mellettem egy család
kilátásomat betonoszlopok állják el
mögötte mocskos üvegű épület
hirdeti a mulandóság evangéliumát
galamb sétál a sínek közelébe
remélem nem ugrani akar
egy galamb amúgy sem tud ugrani
de ha mégis ne a vonat elé
olyan szomorú lenne nélküle
a péntek és a madártársadalom
mint ősszel a költöző gólyák
behúzott nyakkal gyűlnek az emberek
a mi járatunk még távol jár
egy kilométerre két perc késéssel
minden vonat csak remény

állomás

simogató UV-sugarak színesítik
a buszállomás színtelen életterét
ez még nem rákkeltő
az utazás miatti idegeskedés már lehet
koszos padon gyülekezünk
inverz utolsó vacsora
a mi sírunk sárga vasszája nem nyílik
hamar jöttünk a késő buszhoz
minden út egyszer hazavezet
zizegi egy mama cukorkásdoboz
minden állomás egy álom
inkább rém mint édes
inkább szép mint félelmetes

megálló

megint csak várok
tizenkét percet a buszra
napokat a hétvégéig
heteket a következő dobásra
hogyan történjen valami
mint 2018-ban

folyton úton lenni még mindig jobb
mint egy sötét peronon ácsingózni
és lesni az alagutat hátha
fel kellene már jönnöm
a valóság nevű aluljáróból

a megkeseredés nem nekem való
rettegek a szembenézéssel
hogyan mostantól a befásultság
a kilátástalanság az unottság
a szürkesség az undor a közöny
az üresség marad a menü

nyílik a buszajtó
felszállok fizetek leülök megyek
hülye leszek leszállni
mégis megteszem
az élet megint megtörténik
és én megint lemaradok róla

hidegnapos

mutatóban süt a nap
hogyha netán szelfiznék
azt higgyék a képet lájkolók
hogy a peronon boldog emberek
nem fáznak és türelmesen várnak
két idős néni mosolyog mellettem
mozdulataikban hordoznak
legalább húsz év barátságot

hazaindulok pedig nem akarok
vár az üres ház ami nem otthon
várnak az üreslelkű vérrokonok
akik sohasem lesznek a családom
várnak húszas éveim elején
álmokból épített üvegpalotám
megmaradt szilánkjai

hideg a levegő a peron az ülés a vonaton
jéggé fagyott a kislábujjam is mint a
lelkem a folyamatos csalódásoktól
turiztam egy szép kiskabátot
de nem tudom a szívemre húzni
úgyse védene meg a lélek viharaitól
pedig szétreped a mellkasom

azon kattogok a befutó vonattal
hogy mit rontottam el a legelején
már az élet nevű rajtra se sikerült
rendesen odaállnom
vagy rossz volt a pálya

rossz volt az elrugaskodás
mindegy ezt a sprintet bukom
közben befut a tizenöt perces késő vonat
ha késve is legalább itt célba értem

határ

most kellene futni vissza
amíg nem lenne késő
nem nézni hátra eldobni
a múlthoz tapasztó terheket
a határőrhez vágni a bőröndöt
ordítani nem megyek engedjete
de kihívnák a mentőt hogy
egy nő megőrült a senkiföldjén
a hirtelen jött melegben
azt kiabálja engedjék el
pedig senki se tartotta vissza
a magánya volt a vámos
saját szögesdróttal körülvett határán
nem tudott elmenekülni önmagától
pedig érvényes volt az útlevele

jumanji

új időszámításunk szerint
minden ami Krisztus előtt és után
történt a covidig bezárólag
tekinthető egyfajta aranykornak
minden ami covidban történt
naivan azt hittük a legrosszabb
aztán eljött kétezerhuszonkettő
megmutatni igenis van lejjebb
azóta se kászálódtunk ki annak a
februári reggeltől kapott pofonnak
szédületéből keressük a helyünket
határon innen vagy azon túl

lehet a világvége valóban eljött
kilencvenkilencben és ez a pokol
hogy a 911 meg a H1N1
igazából megnyitók voltak
az időtlen alvilág életében
számunkra halandóknak
zárkózzunk fel ahhoz hogy
itt minden nap egyre rosszabb
talán a szorongás és a gyötrelmek
cellájába zártak be az ördögök
és elfelejtettek kivinni sétára minket
több mint negyed évszázada

a történelemkönyvek tanúsága szerint
kétezer előtt semmi sem volt jobb
és most élünk igazán jólétben
én viszont élek a gyanúperrel

hogy a könyvek után újfent
az életünket is hamisítják
szóval már igazán nem hiszek
a saját szememnek sem
majd újévkor megint elkiáltom
magam a szabad ég alatt hogy
jumanji hátha véget ér a játék
vagy innen már hátha
egy jobb pálya kezdődik

nosztalgia

hiányoznak a 2000-es meg a 2010-es évek
a csípőfarmer és a hatalmas övek
a ceruzával rajzolt szemöldökök
a kazettás magnók cd-s-re váltása
a zeneválogatásokkal százszor újraírt cd-rw-k
a rádióról reklámokkal együtt felvett slágerek
az emlékfüzetek hátán a kérdezz-felelek
az iwiw a myvip és a zenecsatornák
a t.a.t.u. a cascada meg a pussycat dolls
a falunapok és a nagybetűs városnapok
a világítós karkötők a matricás rágók
amikben sorozatokról voltak képkockák
a vad angyal a cobra 11 meg a lost
a hétvégi focimeccsek a pályán
akkor volt a szünet amikor jött a csorda
hogyan kergették a bírót a meccs után
és szinte minden szombaton volt
a falusi klubban disco
a másodpercezés a mobilon meg hogy
kihagytuk a szóközöket és az írásjeleket
az sms-ből a karakterszám miatt
és mennyire vártuk az euróvíziót
meg a sorozatok folytatását a tv-ben
meg a szombatot és a vasárnapot
amik nem simán hétvégék voltak
hanem igazi ünnepnapok
tavasz végén a koncertes majálisok
a szénaitat és az olcsó fagyí nyáron
szüreti bál ősszel csőztáncsal
betlehemező és kántálók karácsonykor

ilyeneket hazudok magamnak
hátha most tényleg elhiszem hogy
régen minden jobb volt mert
valójában nem ezek a kis dolgok
hanem az egész együttesen hiányzik
a szabadságérzet vagy annak illúziója
ezt nem tudom sehogy visszaszolgáltatni

a mi időnkben

nem volt miniruha de
majdnem minden elsőszülött
a sátras lagzik után
szigorúan hat-hét hónappal
kifejlődve és egészségesen
sírt fel a mezőn

régen nem volt nőuralom
csak monoklik a szemek alatt
az utcákon pedig gyerekek
szaladgáltak fociztak és kardoztak
otthon ordított a tévé és apa
rend volt és fegyelem és
alkoholizmus és hallgatás

nem volt abortusz
csak szénapadról ugráló nők
sok gyerek született
tele voltak az árvaházak
mondjuk azok ma is teltházások
mint a koncertek ahová régen
a kapálástól nem jutottak el
meg a pénztelenségtől
csak az ifiparkba nyaranta

épült a ház és mire kész lett
kikészült a család
maradtak a bútorok
meg a konyha falán
a ballagási és születésnapi fotók

bizonyítékul a vevőknek
hogy itt valamikor
anya apa és sok gyerek lakott

régen annyi minden volt
és mégsem volt semmi
bezzeg a mi időnkben
nem akartunk volna így élni

Stresszforrások és megküzdési stratégiák

random világvége életérzés

főleg péntek este szokott elkapni
a random világvége életérzés
amikor két légiriadó között
rájövök az életem üres
míg a kukám teli
jobb ha este viszem ki
reggel elfelejtem

nem tettem le semmit se az
asztalra a számócás turmixon
meg a kocsikulcsom kívül
nem szültem nem harcoltam
haszontalannak értékelem magamat
mint a lejárt húst a hűtőszekrény alján
azt is elfelejtettem kidobni

a szemetet kora reggel vagy délben viszik
csillagos ég alatt húzom ki a kukát
ugatja a kutyám szürke embernek nézi
amúgy kényelmesen elférnék benne
de százhusz liter szemet mellé
nem fér be a plusz egy fő

sárga lámpa

sárgán villogó szvetafor vagy
Beregszász központjában
küldöd a jelzéseket
de lehet nem is nekem
az állandóan forgalmas úton
körül kell néznem rendesen
ehhez mérten mérlegelhetem
megéri-e kockáztatnom
mellékúton vagyok
kihajtani nem lehet
jönnek mennek jönnek
szabálykövető vagyok
talán meg kellene fordulnom
míg nem lesz ebből baleset

mélyrepülés

fentről könnyű nagyot esni
az nem nagy művészet
a mélybugyrokából sülyyedni
belesüppedni a semmibe
elérni a Marianna-árok alját
vagy onnan is tovább

öleljen körül egy folyó vagy egy tó
simogasson a fuldoklás öröme
testünk 70%-a víz
én a 100%-ot akarom elérni

boldogok a tudatlanok
mert hülyén halnak meg
boldogok a bátortalanok
mert nem tudnak a
mélyrepülés kockázatairól

biztonsági rutin

még egyszer körülnézel
hogy biztos egyedül vagy-e
majd bezárod a kaput
kétszer fordítod rá a kulcsot
a bejárat ajtója is
behúzod a függönyöket

reggel először óvatosan kileseled
csak utána húzod szét a sötétítőt
a táskádba teszed a töltőt
a kiszzebben ott a paprikaspray
a kesztyűtartóban a rugós kés

sose parkolsz sötét zugba
nem fogadsz el ingyen piát
a nyilvános wc ajtaját bezárod
de azért egy kézzel fogod

veled nem szórakozhatnak
egyszer már megtörtént
többé nem adsz esélyt erre

hátszál cipzár

a hátszál cipzárás szoknyám
kihívóságán gondolkodtam
a tájékozatlan habzószájúak
szerint a miniszoknya a
nemi erőszakok okozója
akkor én valami furcsa
kivétel lehetek
azon a bizonyos estén
hosszú szoknyában vették el
a bizalmamat a világtól
most miniben járok és hosszú
szárú csizmát veszek fel
most mégsem támadnak meg
pedig hátszál van a cipzár
csak egy mozdulat lenne
a hosszú combokhoz
a jelek szerint a dühös fejem
elég hatásos riasztóberendezés

mosás

egyik legnagyobb félelmem
hogy kimosom a mobilomat
egyszer egy vegyes programon
pedig lehet nem történne baj
lejárna a mosás és kivennék
egy brand new telefont
amin nincsenek screenek vagy
kínos beszélgetések és fotók
eltűnne a verseim 50%-a
és azok a fájó üzenetek
amiket nem kaptam meg
és amiket megkaptam
talán pont a rosszabb fele
miközben pakoltam be
a színes ruhákat azon
gondolkodtam magamat
kellene bedobnom
hátha kimosná belőlem
a salakot és a foltokat
beállítanám eco-ra
30 fokra és szárításra
de 6 kilónál többet
nem bír el a dob

mikrorajon blue

a bolt előtt katonák állnak
egyik kicsit hasonlít rád
vízkék szemében düh
van vidámság helyett

túl sokáig bámultam szinte
veszett kutyaként ugatott
rám hogy mit nézem meg
mit keresek itt ilyenkor

cigit indultam venni
pedig rád emlékeztet és
a pulcsidba ivódott füstre

ahogy állsz szerencsétlenül
hőesésről beszélsz miközben
odakint szakad a jégeső

most is esik de nem zavar
a bolt előtti kukától elmentek
a katonák fiatal bomzs-jelöltek
jöttek leárazott csekuskát venni

azt hiszik gerojok és ezzel tették
kölségghatékonyá a mindennapi
berúgásukat még senki se mondta
nekik hogy literével olcsóbb lenne

csodák hete

vigyél magaddal Valéria
hadd kapjak én is virágot
az erdőben táncolhassak
a többiekkel öntudatlanul
míg a halál értem nem jön
a fák között görény képében
a gonosz misszionáriushoz
zárjatok vagy a ladik aljára
kössetek mert még látni is
szép lenne ezt a csodát ha
részese nem is lehetek soha

tengerjárás

Vangelis: La petite fille de la mer

meg akarok merítkezni
karácsony első napján
túl koszosnak látom
a ruhámat és magamat
én akarok lenni
a lány a tengerben
elmerülni a feledésben
és talán fel se jönni
emberek híján
marad a tenger ölelése
olyan hideg van
jeges a víz
vagy ez belőlem jön?

beragadt

azt hiszem beragadt a lelkem
a teljesen egészséges testem
börtönablakán néz ki naponta
strigulákat húz a falra
hogy teljen valahogy az idő
várja azt a percet amikor
késsel vagy vízzel vágnak utat
kiszabadítják és megszökik
megmentői és önmaga előtt
soha többé ne legyen bezárva
minden nap ezt imádkozza
az utolsó üresen hagyott fal
felé fordulva már tudja
nemsokára azt is teleírja

Tél, ünnepek újra

negyedik advent

a kandalló tűzét nézem vasárnap
reggel újabb nap egyedül ma
sem lesz kinek megterítenem
magamon kívül ünnep van
a szeretet adventjén szorítja
mellkasomat a magány
hit nélkül reménytelenül
nincs nagyon miért örülni

hajnalban végre fagyott
karácsonykor nem lesz hó
depresszióm újabb fejezetét
nyitottam meg decemberben
tart még a negyedik adventen
a lelkész az apokalipszistről
prédikál az még odébb van
messzebb mint szeretném

nagykarácsony

se csodák, se szavak, se emberek körülöttem,
nem az első karácsonyt töltöm egyedül,
de az első, amikor hiányolom a szeretetet,
vagy hogy valakivel legyen megnézni
a reszketések betörőket meg a sissit,
valakivel legyen csömöröm a zserbótól,
röhögve dobáljuk be párosával a savlekötőt,
valakivel legyen elmenni templomba,
és nézni mások gyerekeit, ahogy éneklik
a mennyből az angyalt és a csendes éjt,
nagykarácsonyt kívánok magamnak jövőre,
olyat, amiben átélem ezeket templomtól
kajakomán át a reszketések betörőig

karácsonyi szelfik

végigszelfízem a három nap karácsonyt,
dokumentálva az egyedüllét pillanatait,
a fotók is tudnak mesélni, az én történetem
arról szól, hogy nem élvezem a magányt,
és ezt fotókkal próbáltam maszkolni,
nem a képekről hiányzik az a valaki,
hanem az unalmas hétköznapijaimból,
ha itt lenne velem, nem születnének fotók,
vagy nem ilyen mennyiségben, vagy nem
is tudom, emléknek egy-kettő, hogy majd
legyen mit nézni öregem, amikor az emlékezet
tárgyi bizonyítékokra támaszkodhat csupán,
a karácsonyi szelfijeim olyanok, mint a kis
plasztik kártyák, amit ő is magánál hord,
rajta a neve, a beosztása és a munkahelye,
de azt már lehagyták róla, hogy ő
az érzelmileg elérhetetlen csúcsteljesítő,
karácsonykor sem ember, csak dolgozó

szilveszter

szépen kitakarítottam a házat
kicsit az elmém is tisztult
mint kislányok a télapónak
én is összeírtam egy listába
a jövő évi kívánságokat
szilveszterkor magamtól
kívánok tizenkettőt és majd
jövő évben én teljesítem
a saját dzsinnem vagyok
mint a pezsgőt a forma 1-es
pilóták a győztes futam
után kiengedem magam
a palackomból

krízis

kicsit félek az újtól
mit hoz és mit visz
mit akar és mit tesz
mi lesz ha mégse
mi lesz ha mégis
nyomódó mellkasom
légzéstechnikával
nyugtatom ringatom
magam kezdődik
az új hátra nem nézek
égnek a hidak sikeresen
egy apokalipszist
ismét túléltem

nyitási pánik

az új év első napja ugyanolyan nap
mégis várom és tartok is tőle
mintha kocsmát terveznék nyitni
egy katolikus és egy református
templom metszéspontján félúton
egy mecset és egy zsinagóga között
az az optimista kocsmáros is tudná
hogyan lesz ott forgalom bőven
mégis félne az első ablaktörésektől
az a kocsmáros én akarok lenni
de az üzlete helyett az optimizmusát
vinném magammal a következő évbe

latyak

megbeszéltük barátnőmmel
naponta sétálunk egy órát
örültünk este a havazásnak
a frissen esett hóban akartunk
trappolni és fotókat csinálni
este jól nézett ki de mára
elolvadt és az utána maradt
latyak jelzi a tél látogatását
pedig pravoszláv szenteste van
az mindig fehér volt
gyidu el is mondta minden télen
az igazi karácsony az övék
mert azon van hó
de most csak latyak van
hideg sötét fáradt tél

időjárásváltás

tavaszi idővel indul az év
számolva a hirtelen faggyal
pár napja havat vártunk
de most enyhült a hideg
csepeg belőlem a múlt év
keserűsége és csalódása
olvadt jégcsap folyik
az ereszről a semmibe
viszi magával belőlem
a tavalyi lélekszutykot
senki se követi a hólé
útvonalát én sem akarom
tudni hová lesznek a
szétroncsolt érzések

snowflake

pravoszláv karácsony van
évek óta nem ünneplem
megtaláltam a régi műanyag
szovjet hópelyheket amiket
az ablakba rakott bábka
január hatodikán kántáltunk
gyidu előbb kötekedett
aztán pedig ivott
aztán előbb gyidut aztán
bábkat temettük el
azóta nincs két karácsony
csak egy maradt a balhésabb
amin állandóan üvöltött
nővérem meg a férje
szóval hiányzik bábka
meg gyidu még ha ivott is
de nem ordított egyik sem
előttem sohasem talán csak
én vagyok ilyen snowflake
anyámék szerint biztosan
mert megjegyeztem a karácsonyi
veszekedések mindegyikét
talán ezért nem esett a mi
karácsonyunkon sohasem hó
mert elriasztottam a könnyeimmel

vízkereszt

megmártóznék a jeges vízben
kimosnálak téged magamból
soha nem akarok emlékezni
rád pedig látni foglak még
Szent Isten Szent Erős
Szent Halhatatlan moss meg
mint fehér ruhából a fekete
foltot távolítsd el belőlem
az emlékeket legalább a
következő vízkeresztig

klímaváltozás

a hirtelen jött meleg a hóvirágokat is megzavarta
azt hitték elkéstek és már felesleges kibújniuk
idén télen elmaradnak a kis fehér szirmaik
de az is lehet így késleltetik a maguk módján
a tavaszt ami mindig változást hoz már tudják
hóvirágok is hogy az új nem mindig jelent jót
a megszokott rosszat kiszámíthatósága miatt
szerettük meg az évek alatt mint a hómentes
teleket és a reménység nélküli tavaszokat
amik napsütés és zöld lombok helyett fagyot
hoznak minél előrébb annál csonttrázóbbat

A tavasz falja fel

Hóvirág nem nyílik a kertemben,
csak tözike és nárcisz,
pedig éjjel fagy még,
és mintha tegnap lett volna újév.

Nem készültem fel rá,
pedig pár hónap,
és itt a nyár, aztán jön
a következő tanév,
a karácsony, és újból
február lesz.

A tavasz falja fel az évet,
erre jöttem rá, és nem készít
fel a tél sem a változásokra.

Temetem a régit, és
egyre több szerettemet.
Felgyűjtöm az egyetemi
jegyzeteket. Kilépek –
előbb a chatcsoportokból,
majd a hozzájuk tartozó
baráti körökből.

A visszapillantóban veszem észre:
nem a túlóra miatt fáradt a szemem,
azok ott tényleg ráncok.

Nem készültem erre fel.

Időgépet akarok építeni,
és megnézni az első hóvirágot,
amit valaha láttam.

Megváltástörténetek

Lyfjaberg

fehér hollóként repülök fel
a gyógyulás reményében
tollaim véremtől mocskosak
mégis felrepültem a hegyre
eleget köröztem a mélyben
elégszer csapódtam sziklának
szétvertem a szárnyaimat
csőrömet addig szorítottam
míg össze nem ragadtak
összekuporodtam a hóban
meg fogok gyógyulni
nem volt mit hoznom Eirnek
magamat áldozom fel
nagy levegőt veszek és
felszakadnak a sebek

gyógyuló

felismerni a betegséget félsiker
gyógyszert keresek magamhoz
még nem tudom hol lesz meg
de a létezése betonbiztos
meg hogy megtalálom
elindultam a gödröm aljáról
kölcsonmankókat használók
kicsit csalás mert nem teljes
önerő megbocsátható szerintem
beteg embernek mindent szabad
majd fizetek érte egészségesen
amikor összekaparom a lóvé
előtt után között önmagamat

Nála hagytam

a kedvenc magassarkúmat,
a miatta felvett blézeremet,
a kölcsönbe kapott darálómat,
a konyha- és szobamérlegemet,
az egyetlen kör alakú tepsimet,
benne a süteménnyel,
amit neki sütöttem,
hogyan elfogadjon,
hogyan szeressen,
hogyan elismerjen,
hát ha ezzel kiérdemlem,
és könnyebben fogyasztsa
azt, hogy nem bírom tovább,

megértés helyett támadást kaptam,
le akart ültetni a fenekemre,
összegyűlt a vér a lábamban,
az izzadság a tenyeremben,
a nyomás a mellkasomban,
a szorítás a hasamban,
nem akartam már,
hogyan elfogadjon
hogyan szeressen,
hogyan elismerjen,
csak azt akartam,
engedjen ki az ajtón,
de nem tette, és akkor
a szám ordított a lelkem helyett,
az önbecsülésem futott a lábam helyett,
a rideg otthonból

egy üres lakásba
menekültem haza.

Első önálló netes rendelésem egy új tepsí volt.
Az akciós holmik között családi kiserelésű
sütőformát kínáltak rám, gyanúsan olcsón,
de nekem csak egyre volt szükségem.

ennek vége

a welcome-os lábtörlő alatt
hagytam az érzéseimet
és a lakáskulcsodat
most már csak a tied
nem vagyunk
csak vagyok és vagy
hónapok óta két idegen
a reggeli kávé és mi is
hidegek lettünk
magányos nap és
jégkorszaki föld
letértünk a közös pályánkról
félek idővel ütköznénk
inkább megelőzőm
maradj hideg föld
én pedig maradok
bolygó nélküli nap

fotókat égetek

ujjaim között az égő fényképed
a másik kezemmel fotózok
emléket akarok erről
hogyan tudjam többé
mire nem fogok emlékezni

kiégetted belőlem a bizalmat
akkor kiégetlek magamból
maradjon hamu utánad
kihipózlak mintha
nem is lettél volna
újra fehér leszek belül
mint a kedvenc ruhám
amit nem mertem felvenni
miattad
nehogy lekurvázzanak

a lelkemet azóta tízszer is
megpróbáltam megtisztítani
és annyira fájt
hogyan elgondolkodtam
talán legurítok egy üveg hipót
hátha megnyugvást találok
hátha végre tiszta leszek
a saját szememben

az én ruhámat csúfították
el a te sötét foltjaid
és velem takarítottad fel
a saját mocskodat

hosszú évekig
mégis én voltam a rossz
mégis egyedül nekem volt
és még mindig nekem van
bűntudatom de most
az önkéntes bejárónő
szerepét felcserélem
a változatosság kedvéért
végre önmagam leszek

és most fotókat égetek
ujjaim között füstölögnek
a rád pazarolt évek
soha többé nem engedem
hogymint egy szikra is kipattanjon
bennem
miattad

fogyókúra

törékenyre fogynom le a testemet
nem akarok más lenni külsőre
mint ötvenöt kilogramm szép hús
hadd higgyék hogy gyenge vagyok
és átlátható mint egy lepkeszárny

lefogyom magamról a kapcsolatokat
eltűnnek a hurkák és az álbarátok
nincsenek közös sörözések se grillpartyk
se kocsikázások megfelelési kényszerrel
ha kell magam töltöm fel az üres nyársakat

lefogyom magamról a családtagokat is
miattuk már nem lesz több könny és düh
növényekből sem hagyok meg mérgezőt
az önbecsülésemből nem faragok le senkiért
ecetes ollóval vágom ki ami oda nem illő

a tükörből néz rám a legnagyobb kritikus
azt mondja itt még rengeteg a felesleg
túl sok a puhaság nincs elég védelem
újabb izomréteget edzek a lelkemre
és szegecsekkel panírozom be magam

kioperálom magamból az embereket
mint a rosszindulatú tumorokat
nem viszem haza magammal
felcímkézett befőttésüvegben
nem akarok emlékeztetőt róluk

kevesebb kalóriát veszek magamhoz
kevesebb embert engedek közel
az életem nem szegényebb nélkülük
kisebb mennyiség nagyobb minőség
erre jöttem rá a fogyókúra közben

a tükörből néz rám a legjobb edzőm
azt mondja szépen haladok és jó ütemben
meg hogy lehetek megengedő magammal
legyek óvatos a tömegeléssel vigyázzak
szegecsekkel nehogy megszúrjam magamat

az 51. napon

az önpusztítás 51. napján
elértem a gödör alját
nincs lejjebb az üres kútban
amit körömmel kapartam ki
hátha víz buzog fel

az 51. nap olyan mint
egy inverz pünkösdi kettő
a lélek helyett az ész telítődik
kitárom sebezhetőségemet
és ítélkezhetnek felettem

az 51. nap olyan mint
az első nap alkohol nélkül
vagy mint az összedőlt ház
helyében rejlő lehetőségek
ennél jobban szét nem eshetnek
ennyi erővel össze is rakódhatnak

Sz. Kárpáthy Kata

(Beregújfalu, 1999)

újságíró, tanár, pályakezdő író, költő

A II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskolán szerzett alap- és mesterdiplomát magyar szakon.

A Debreceni Egyetemen szociálpedagógia szakon, a Károli Gáspár Református Egyetemen mentálhigiénés segítő szakemberként végzett.

2018-tól a Kárpátalja.ma hírportál újságírója. Néhány évig pedagógus volt Beregszászban.

2019 óta publikál kisprózát, prózaverset és verset. Leginkább az Együtt folyóiratban jelennek meg írásai.

Öt antológiában közölték műveit: *Kolozsvári kikötő* (2019), *Kortárs Hangon* (2022, 2023), *Szégyenpiac* (2024), *Megrostált betűk* (2025).

Tagja a Kovács Vilmos Irodalmi Társaságnak.

2024 januárjában nyerte el az Együtt-Nívódíjat, decemberben pedig a Kárpátaljai Magyar Képző- és Iparművészek Révész Imre Társaságának ösztöndíját.

2025 óta Magyarországon él, Csepelen tanárnő.

Nem ez az igazi neve. Nem akart hosszú életrajzot írni, beszélni helyette a versei.

Ez az első kötete.

TARTALOM

Légiriadók, ünnepek, gyászok 5

háborúkról.....	7
febris maligna.....	8
riadó.....	10
apokalipszis	11
hangulat	12
Karácsonykor	14
Vienna calling	16
hírek ma	18
Katonahalálokra	20
Nekrológok helyett	22
Mizamir gyermekei	24
Ima a rakéták urához	25
pink trivoga	26
egyre többször álmodom a békéről	27
forráság	28

Határátlépés és nosztalgia 29

turista a Tartarosból	31
peron	32
állomás	33
megálló	34
hidegnapos.....	35
határ	37
jumanji	38
nosztalgia.....	40
a mi időnkben.....	42

Stresszforrások és megküzdési stratégiák 45

random világvége életérzés	47
sárga lámpa	48
mélyrepülés.....	49
biztonsági rutin	50
hátral cipzár.....	51
mosás	52
mikrorajon blue	53
csodák hete	54
tengerjárás	55
beragadt	56

Tél, ünnepek újra 57

negyedik advent.....	59
nagykarácsony	60
karácsonyi szelfik	61
szilveszter	62
krízis	63
nyitási pánik	64
latyak	65
időjárásváltozás	66
snowflake	67
vízkereszt	68
klimaváltozás	69
A tavasz falja fel.....	70

Megváltástörténetek 71

Lyfjaberg	73
gyógyuló	74

Nála hagytam	75
ennek vége	77
fotókat égetek.....	78
fogyókúra.....	80
az 51. napon	82